

Naar een litho van H. Voskuyl

Oude Berk

BIJ EEN GESTORVEN VRIEND.

Ik kom te laat . . .
 'k Had nog zoo graag met u gesproken
 het stille woord . . .
 Doch 't kan niet meer.
 Slechts één dag toefde ik te lang
 bij hen, die leven.
 O, wreede dood, waarom
 hebt gij dan niet gewacht?
 Waarom hebt gij niet even,
 al was het slechts één enkel uur gedraald
 tot 'k afscheid had genomen.
 Ik kom te laat . . .
 Wij waren één in 't leven, vele jaren.
 In 't eenzaam uur, toen Dood zijn beker gaf,
 liet 'k u alleen . . .
 Ik weet het wel, gij zijt gegaan
 naar 't Land, waar gij uw vriend kunt missen,
 Maar ach, ik ben bedroefd,
 omdat gij gingt en ik u niet meer zie,
 en . . . omdat ik geen afscheid heb genomen.
 Wat zal ik zeggen nu?
 Het is zoo vreemd . . .
 Hoor ik uw stem?
 't Is of gij spreekt tot mij
 in 't vaal van uw gelaat:
 Mijn vriend, ga nu maar heen,
 gij komt te laat, te laat . . .

C. REDERT

ZUSTER S. G. HEIDEMA†

ZICH TE HOUDEN AAN HET GEBOD,
 om al wat onze hand vindt om te doen, te ver-
 richten met al onze kracht; — onze volle belang-
 stelling gericht te houden op het leven, en toch bereid
 te zijn, die taak en dat leven los te laten, wanneer
 God het van ons vraagt — het is een zware opgaaf,
 en wie in staat is ze te vervullen, moet wel een krachtige
 persoonlijkheid, maar moet ook een oprecht Christen zijn.

Zuster Heidema heeft meer dan eens een taak moeten loslaten tijdens haar leven. Soms uit eigen verkiezing, doch vaker, wijl de omstandigheden daartoe drongen. En ook, omdat de nieuwe taak niet de vervulling gaf, die zij er zich van gedacht had. Moeilijkheden zijn haar niet gespaard gebleven.

Ze is onderwijzeres geweest, doch koos daarna de verpleging als haar werk.

Terwijl ze verpleegster was, gaf ze zich aan de bestudeering van de sociale kwestie, en trachtte ze de Christelijke verplegenden te organiseeren. Zoo werd ze vrijgestelde van den Chr. Ambtenarenbond.

Ik heb gelezen, dat ze bij haar optreden naar buiten te strijden had met echt-vrouwelijke schuchterheid, hoewel ze niet den indruk maakte, schuchter te zijn.

Ze werd aangezocht in het groote ziekenhuis te Leiden directrice te worden, doch ondervond hier meer teleurstelling dan voldoening.

Tweemaal is ze directrice van de Geref. Ziekenverpleging te Den Haag geweest. En reeds terwijl ze wist, dat ze niet lang meer leven zou, bleef ze zich geven aan dezen arbeid.

Was dit een zich-vastklemmen aan het leven, tegen beter weten in? Neen, het was een op-post-blijven tot ze niet meer kon.

Want welbewust nam ze zelf in een advertentie afscheid van haar vele vrienden bij haar vertrek naar het Vaderhuis, zooals zij het uitdrukte.

Gekend heb ik haar niet. Misschien, wie weet, is er bij haar wel eens twijfel geweest, welken weg ze in haar werk moest opgaan. Twijfel ook, of ze wel goed gekozen had. Twijfelen wij allen niet dikwijls?

Maar twijfel omtrent hetgeen haar wachtte, wanneer haaraardsche arbeid was afgelopen, kende ze niet. Hier was alles blijde zekerheid.

J. M. W.-W.